

3. פראנס – מילן אמר.

נָאָתָה כְּפָרִים יְהוָה וְגֹדֶל

על כטביהן עיין על כטביהן

קשיישאי רבני הספרדים, אשר אבותם ראו וספרו להם, כי הרב הקדוש רבי חיים בן עט"ר זיע"א היה פעם אחת בהלווא^ל פה עיה"ק צפת ת"ז, וכשהעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים שם אל המקדש ירד מהחמור, והוא עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה כבכמה וצועק, היכן אני השפל נכנס למקום אש להבת שלחבת, קודשא בריך הוא וכל פמליה של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים שמה. ובעת הלווא היה שמח שמחה גדולה, והוא בעצמו שרי כמה בגדים יקרים לכבוד הרשב"י זיע"א, וגם הזקנים מהספרדים פה ידעו ושמעו זה.

ונראה כי נס מי שמחמת אונס, או ריחוק מקום, ווישבי הנולדה בכל
שאים יכולים לעלות ולבטא מירונה ביום לגן לעומר, על כל
פנים יש להם תקנה לחוג ולחוש את תוקף קדושת היום, והוא על ידי
שיעורתו של הרשב"י בספר הזהר הקוצש, ועל ידי שיטפהו
סמעלות היום, ושבחי הרשב"י, על דרך מ"ש והשע י"ד נ"ז; ונשלמה
פרים שפטינו, ואמרנו חזיל ומוחות קי ע"א; כל העוסק בתורה כאלו
וקריב עולה מעה חטא ואשם. ומה נס כי עיקר מקום גניזת נשטת
העדיקים הוא תוך דבריהם הקדושים מהם בספרותם, וכמ"ש ירושלמי
סקלי"ס פרק כי הלהה): אין עושים נפשות ליעדים, דבריהם זה זה ונורוון,
עכ"ל.andi, סדרירותם של עדיקים הם ציון נפשם העיקרי, בבחינת
ציון לנפש חייה, ושם עיקר מקום גניזתם, וכמו שאמר הרשב"י נספה
בגניזה ויבotta רוי צי ע"ג כל תלמיד חכם שאומרים דבר שטעה ספריו
בעולם הזה, שפותחות זובבות בכר. הרי להדייא שהוכרת דברי תורה
בכל מקום שהוא, פועלים לדובב שפותחות של האידיק בכרו. אם כן,
על ידי לימוד תורה של האידיק, נחשב כאילו פוקדים את ציון מקום

جید نہاد تک سر. پائیں گے۔ (۶)

זהנה רבבות אלפי ישראל עולים ביום נשגב זה להשתתת, לשופך שיח
ולשםו על ציון הקדוש של הרшибער, וכבר מזמן בשער הכוונת ורחשין
שקר נוג רבעינו הקדוש האורי החי, אך מי שאינו עשה כן סנלה נפלאה
לעסוק בחרותו של ר' שמואן. וכך נוג מוויר גאון ישראל וקדשו בעל הדבר
יציב ציל, בכל שנה ושנה דרש ופלפל בחרותו של הרшибער בשלוחן העתורה.

וכך כתב המאור עיניים (נשכח לב עמי-ס' שכח) דבר העוסק בתרותו של צדיק במשנתו נחשה בעירו כאלו משתנה על קברו, עישן.

זעט זעט

pp 390 рівн. р3:00 рівн.

שְׁמַרְנָן בֶּן יוֹחָנָן וְוִיס דֶּר כְּנֵזִי יַלְךְ לְסֻתְּמָה עַל קְבָרוֹ :

ומעד אני באמת, כי בילדותי שמעתי פה מרבי כהן קטרקין ^④ כהוג אמרcum אין לך :-ו. כה אמרתך

בַּתְּרֵדָנֶפֶק פְּרִיא, הוּא סְלִיק בָּאוּידָא,

**וְאַשְׁאָ הַהֵּן לְהִתְקִמָּה. שֶׁמְעַן
כֹּלֶא; עֹזֶלֶז וְאַתְּנַשְׁׁזֵי לְהַלְוָלָא דְּרַבִּי
שֶׁמְעַן! יַיְבָא שְׁלוֹם יָגֹזֶז עַל-
מִשְׁפְּבָזֶתֶם.**

22 הַלְוָלָא דְּרַבִּי אַי' ב'-ב'

גם מהנגולות, ורבי שמעון בר יוחאי שנה
התרומות מתרומות, היינו העומק בראשית
משורש הנעלם של מעלה מהדעת. ויומה
דהלולא שלו, שאו היה קביעות השורש
דוורה שבعل פה מתרומות דרב עקיבא שהוא
שורש הכל בכל הלבבות דברי ישראל, בל"ג
בעומר, שהוא תיקון ההוד שבהור.

11 אוכג האזבז סאלן כהע

רבנן יוס נ"ג לנוואל י לננה טמפה לאננו לפצ"י ז"ע כי כו"ל יומל
לכלול כל דיליה ונודע כל לנוואו כו"ל טיטטימנו צו"ס זה כדיונ מענשה
מכ"ל כלוי זלפ"ס ומונטיס חמייס חלק טמגענו ונודע מסום נגן
קדיש וים יי טננג לטעות לימיול גליל נ"ג לנוואל צי נסלה לנוואל טנמי
לטנ"י גמפניים צו"ר ולכלום זוטל וסוק מינגן יפס:

12 אוכג יוסט זאמ סיאן קפז נטך

ד. דין ב' הגהה. ומרבים בו קצת שמחה וכור' כתוב הרב מג"א (ס"ק ג') משם כתבי הארץ זצ"ל>DGG א' אמר נחם ונענש והשיגו בס' יד אהרן (ס"י תצ"ג) שלא נענש אלא מפני שמחה רשב"י וכור' ע"ש ולק"מ דיום ל"ג לעומר הוא יום שמחה רשב"י וכן משמע שם בס' הכוונה שישדר מהר"ש ויטאל וגם כתבו דפטירת רשב"י היה יום ל"ג לעומר והוא יומה דהילולא דיליה אך עם כל זה עזין אפשר דההפקידא היה שהוא שם על ציון רשב"י והראיה שלא נענש מקודם לשאמר בשנים שעברו. ומ"מ יפה כתוב הרב מג"א (ס"ק ג') דזזה נלמד דעתך"פ הוא יום שמחה והגמ' שלא היה עונש ראוי לשם וdock היטיב כי קצרתי:

13 אוכג נאין ג'קען זאמ ד

זמ"ש ברבי יוסף בסימן זה דיש מי שכתב דפטירת רשב"י ע"ה ז"ע בלא ג' לעומר. בן כתוב בפרי עץ חיים. אך כבר נודע דבגנשותה כתבי הארץ ז"ל היה ערובה וט"ס וגמג'ה אמריתיא היא נסחת הח' שערום שישדר הרבה מהר"ש ויטאל ז"ל בנ שלבני מהר"ז ז"ל ובשער הכוונות וארכיך בסוד יומי העומר וטעם שמתו כ"ז אלף ואות' למדו ה' (תלמידים) אצל ר' עקיבא ר"ש ור"ם וכור' והיא שמחה רשב"י וכי שיש שרש בשמחה זו שעושים והוא האריך בוה ולא בא בפיו לומר שהוא פטירת רשב"י ע"ה. ואפשר שהכוונה כמ"ש אני עני בטוב עין דברים ל"ג התחל למד ר' עקיבא לרשב"י חבריו ודוק התוב:

אמנם לעומת זה ישנו שאומרים שטעם השמחה ביום ל"ג לעומר הוא מפני שהוא יומא דהילולא של דריש"י והיינו יום פטירתו, ובכיאים ראייה להו ממ"ש בסוף האדראה וווטא בשעת פטירתו של רשב"י שטעו קול המכרייה עולז ואתו ואתנכשו להילולא דרב עקיבא שמען, ע"ב. והגמ' שיש מקום לגבין והכוונה היה לאו יום שבו נפטר בלבד, ובידיע שבירום פטירת האדריך עושה תיקון גודל כולל בכל העולמות, וכמ"ש להלן בסידר, ובאים לקראתו מלacci מרים לקבל נסחותו, וקדושה בריך הוא וכל הפטリア של טעה שמחה לקרהתו, וכמ"ש בטעוד קטן ווי כיה עיבג רוכב עדבות טש ושם בא אלוי נשף נקי ואידיק, ע"ב. על כל פנים יש שלטמו מה שחייב הכהרה זו בעין צואה להזרות לאזחות בים ל"ג לשומר טמה להכבודו ביום פטירתו, ע"ש. ולפי רבריהם יובן היבר מה עיקר השמחה המפורסת ליום זה הוא לדריש"י זוקא, ולא לשאר התלמידים הגדולים ולרכם רב עקיבא, וכפי שנראה ממנהן של ישראל, שרבבים בו ביום בטמתה דריש"י זוקא. וכן כתוב בפשטות נס בשער הבוננות דר' פיז סוף ע"א וריש ע"ב ע"ש, שייחס כל עיקר השמחה לדריש"י זוקא, הנם שנתנו טעם וטיבה לכך מפני הדיווין יום הסטיכיה, וככ"ל. והגמ' שלא נזכר להדריא בהادرאה וווטא שם שחרטש"י נפטר לבן לעומר, על כל פנים ישנה מסורת קודמה בישראל שאכן ביום זה הייתה פטירתו ע"ז בספר חמ"י חלק ג' פרק ב' דר' ליח ע"ד, ובספר יערות דבש חיב דרוש י"א, ובספר פוך עקרים לדרב צדוק הכהן מלובלין זיל אותן ור' ג'.

14 אוכג נאין זאמ בלא א' קפז

וידעו כי בmittah צדיקים מלאכי השרת ווצים שימות צדיק, ויום ל"ג בעומר הוא הילולא דריש"י כי מות אז. והיה למוללה הילולא הנערה באה אל המלך. וראוי לכל איש היירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה. כי זכות רשב"י מסיימת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בעור"ה בהבליל עולם, אשר הוא לצדיק לעצער,

15 פוק אוכג נאין א' סק ים'

אבל רבי

שמעון בר יוחאי זכה לגלות העולם כדיועז בזוהר הקדוש (שמוח לח, א), ועל כן אמרו בגיטין (פז. א) שאמר שמדותיו חרומות מתרומות מרוחיו של רבי עקיבא. היינו שרבי עקיבא היה השורש לכל תורה שבבעל פה כולה

ושלמה בו נחגג כל יסראאל על שקט בוניכן אל ענן פולס בגבוקה. (ז) (ו) במקהה שקר כה כהה
רשות עלין רשלום. בהשנה בו חילקו בית שפאי ובית הלל.

85 THIS ISSUE RECEIVED ON **17**

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

וכא גהון כ-ל וכ טריה ומפלgas כנתקה ופסדא סוף מל גולדט במלחא. אך נגיד מצע נלכד לתול פיי מלהים וויטס כתנטסט ק למלה סעל מל' מל' פיטס למג' זא מל' אל' יומת' וללה' סטס נון למג' זא שמיניס גומטא מל קפ' מליק נאcli' צו' ליג' צהמ' - נא ר'.

ובאותה הצעין הרק היטב בכל הנל יראה דאין זה כ'יך פשוט.
הנה רצוי להזכיר מדברי החיד"א ב"מראה העין" שהוא חור בו
כמ"ס בספריו "ברבי יוסף" ו"מורה באכבע", ולכן תלו בזה שנס-
חיד"א סודר טאן יום פטירתו של רשב"י בלאג' בעומר, אבל האמת
איינו כן. דכל מה שהחיד"א כותב ב"מראה העין" הוא רק להזכיר
שא"א לסוכן עפי' גירושאות של כתבי האריז"ל מלחמת שיש בהם
ערוב וטעות סופר, אך איינו כותב להזדיא שיום ל"ג בעומר אינו
יום פטירתו, ודוק היטב בכ"ג.

א נמי דנרי גליי זכור. לפוג שרעידת כהן ר' כהן מקימת ירושלים. כי ל' כי לודיק סומ' מלכניין, וכוננת ירושלים פטה וויה, כי סס ספר כסמים פיר שמהדרס לא ימדיאו סס כר למורי פקידית יומק סס שככ יעקב וחילו לו סולמי, סס סר בית כ' וחל סכל סייח פלו' פוניים וויה זוכ' צלינס מכוחל מטרדי — וננה נזכהש לנמרי וס מקורכ מהך צניש שמ' פיעס לאסת כי סס קדר ח'יס מלכני אררכי נמיון והארלי דרכלי חסר כדר טיה לי רוחה נז' סמו סניכס הלא נסמת ועכרי' ירושלים נזכהש לנמרי וכורכ מכחן ומוקטן צנס ח'יס' מ'ז' נפנות נגנ' לירושלים כמץ וסוכיהם נטהילת ימכין מה, למ' סס ח'יס מל' נב' ח'לן לפולות נסמת נסילנה דרכלי חסר כדר טיה לי רוחה נז' סס כהן מ'ר' מרגניז'ז זילן³ טיכון מ'ז' נפחות זיס מופד ציוס סילק נדיק סלמ' ח'ול [נדירים י'כ'].カリ פלי' ח'ל' נחוכל כדר צויס סמת נו רנו' ח' מהר סומ' יומס תפניהם וכן ריח ייסן וירד ייסן וכיו' ייסן יוס מיתת י'כ' [צ'ץ' הרה סי' תקיס]. ומלי' דקרו לי' נז' כדר [ס' כל'זין] סילנה כו' פיר דלחידל נמק ק'ז' מל' טלומו ולקם ממן' נסחות וסחמה נסס ככלם. ופדי' פירטא' רוזו' סמיס סלמ' נ' ח'ז' למונח נקכל קדושים וכויל' נס חמוץין ונה' נסן לך' סומ' מדס' וו' ומימה, המכ' נס' ככל' יוכן כי סילוקן של חכמים נקלה פול' כידום פ'': חמרא' יודו' זמיס סלמ' ס', למפלס כסמים יהו' ויטממו פל' הפלגה סיילוק כל' חכמים ופליהו' למפלס כי צמה נו ככלם חדס', מה' ח'ז' וו' חמיס' כו' למונח נקכל קדושים נקכל' יטרא' כי יטפרו פל' זק'ז' פל' טלומו ולקם מס' נסחות. ופ' נס' ג' דעת' מה' מוקטן נסילנה ולפוז' לה' ירושלים מ' כסמים מ'ס נספה ולודיק ס' כמיכט' נ'הן ותרעד מוחזות מס' דר' ירושלים כקדס' ומ'דיק כו' נהון פחינו' מקר' י'בראל' חסר קן יתר סליפת נס' נספנות' ירושלים וגוז' סס נ'המודים מ'ד' חנינה. ותובון ירושלים דכ'.

~~8 pp | N.O.D.L. 816~~

תקפּ ימיים שמתבצעים בהם. וכן ג' סעיפים:

ו אמר חקקה ארץ יומיה משוש
רשבי ראהי בני עלייה והן מעתון אם אלף
חין אני ובוי בathan אם מאה דם אני ובוי מהן
אם שנים חין אני ובוי חון

23

~~DO P'N PIE~~

בשיותם מים חיים (ו' כ'') כתוב לישיב תמיית השואל ומשוב. לפ' שרשב"י לא אבד לדורו אחר שנהינה בן כמותו, וכמו שאמר רשב"י בסוכה מה ע"ב) אם שניים הם אני ובני הם, מלמד שניים שווים, ע"ב גם לדורו לא היה שום ערך והעדר ביזום זה, ולזאת הוקבע יומם זה בכלה לעולם ולא להחטענו ומרבין בו קצת שמחה.

24

כט' טז. תינוק

ל'ג בעומר ומיום השם

[א] יומם זה נקבעו כללו לרגע מופיע פניו בינו ניוט
נסתכלק. אך טמפליט שקבעו מוגניט כיוון מיהת
לדיקיס כמו צי' הדר פטירת מלפ'ה, וכן ר' ה' אף
ורחף טהור ר' יח מותר לאחתמתנו לנו משני פסחו יוסט
פסחים חכון (כרחי' נמנ'ה) וטוט'ט חי'יך ט'
טקי'ט) ולמה גפעלית רקבי' טשו יוסט, אך מה שקבעו
משמעות כיוון מיהת לדיקיס דוקה בגדיקיס צאיו
מזכוכס טולב פנקהכ, ומה שמלייט פטנית לדיקיס
במיטם קרונו מלכות, כו' מפי ענברנו ונל' מתו
מל' מפקן. ומזה רגינו פ' ס' כי' סולרכ מובכ'כ.
ור' יט' ט' טולרכ פטנטמ'פ (כרחי' נכתני הלהיז'ה^ט)
וחוי' נמל'ר' (כמורי' פ' ייד') וכמלי' חסיטה חימתי
כס נטיעיס ר'יח נחלס צוון טכנייליכס נאלכען מסט
כ'ו' זלנו קיס כו' וכוייס זונכתלק ח' נקבעו כ'יח
בלבב יטלולן תלמודו, ווועכ' לי' תלמוד ר'ע' זולמר
(גיטין טסו). קנו מודמי' פטנותי' פטנות מדרומי'
בל'ט. והיינו טולך למודי' ר'ט. וכי' זה בל'ג בעומר
צפעריה כו' נקבעו. דלאו כו' מותח האון אגן.
דו' רומיס גנד ז' מרות (כמו שפַּעַן בז'ט' חולחות)
והווע' כי' ג'כ' קווינט חולך זטט'פ. דמזה רע'כ' פ'
טולרכ טומכ'כ. ווילאן טולרכ פטנטמ'פ כמוך'ג' כי'
שפח'י בהן וו' וחורה יונקתו מסטיקו. וכמץ'ג' וווע' יט' נל'
לפס. וספירה כו' פנבוד כו' טולרכ פטנטמ'פ כמו
פטנות מודמי' פטן בל'ט, ובז'ט' הסתכלוקטו
ינקלע סילולן ורטכ'י דכל יטלולן סנדוויכ' קאנט
וינקנט בלנס ח' קד'ס טלו, כמ'ס במרליך צויפ
צעטטיליכס נעלטפין מסט. וכןיד צהיר פטה זני מהחולן
כטפניהם כו', דה' נט'ק (ח'ג' קג'כ' כ') פטה רה'זון
חימנייג פטה קני מקהלהל וט' וכטמינו' ותאתמן קוליך
טכטכלעכ' כו', ואוח'כ' גל'ג' בטומר סט'יך כו' סט'ואה
ג'ואו טרט מזט ח'כין טט'ואה ווועכ' חט'ת בכליים ומקרין
לטמותה, וכט'ט'ק' טולרכ פטנטמ'פ ט'וי' דרכ' כתרי
טומנות (כרחי' מנחות כט':) וו'י' כטדרך (ט' חזק'ת
ח'') ודעריס צעל'ג נעל' למס' נעל' ל'ט' וטנ'ר'ו, וכל'

כל קבוץ לך נזוץ וזה הכל בודן זון קסלה נעל מל' קבמו נכלה
מיין קבנשו נזוץ זמלה מל' גל' הנם טאנטה לאטאל' אונטוט טאנט
עס' קסלה עס'ס וטמיס'. ועס' יונטו לודקוט' ס', אל' ער' מנטה נס'
לאטאל' סקחוט' הוה. וילטלט' מנדלב' לטט'. וטגדה נס' יוס' סטמיטס'
לאטאל' הנם מיניה מל'ו על' צדי' הודה. זה אל' ער'ה ול'
לטט' וכחד' לייט' כטמג'ן קז'ק'ות' וטקד'ות' הו'ס' מל'מל' נטסמל'
ליכנד' כטמג'ן קז'ק'ות' יונטו יונ' טלית'. ול'יס'ט' המילא' נטאל'ן
החס'יד מנטס'ס פומ' מל' מאכן א' :

19

כונן כהן דיקטום סג. פולינ. AN. ב.

1

920.2002 NANC. 920.1.2 NANC 29.8.5.

כג. מה ששותה ליג נטול יה ווס פטנירת רפכוי יה ווס
סמכות ונטימת יה צויס ז' מדר סכום פטניר
מכב רכינו כו ווס חפטנות כלהי נטושת הרוח
(ס"י חקיקת) וכלהי דרכו נלממו נא [טמי נטירת
חחס סופר (מוריך ס"ר לרץ) וגיטרי יה ליר לאפסה
למרוגת כטבש מל וויר (מלריה ס"ר ח' טויש]
ונכס גזול מהר ולתי עטס כהילך יה ליהל טיקר
בצמיחת כו מ"י כהילך פקיודו כ' יתירים מטעמי
לה ומכללן כן מהב שומם להו ונvais פטנירת מהב רכינו
שמיו סינכ או נאתכמו י' מלהות כליתת פ"י הילן
ההורי מהב מיל כו יה ווס האניון מיל-א נטנירת
רפשי שנילס סודות כלהי וכל כלהו זונע זונע זויס
פטנירתו וערין). בצמיחת וחוזך שנהגנו כי רחן מילן
זויס בכוכב מיל כו ליג נטול יה ווס סמכות מיל
וות להספיק מוד חילן כי צפנירת מהב רכינו דחאל
ונכטשי (ס' ווילך) פכיאן זן ונור כויס יה מוכל מוד
נעחת ולגנע מלמד אנטקומו ממכו מעיטה האכמל נטהחו
ויס כטהלקומו מיל זכו כטהנית מל כטול כהילך
נטחנות יה מיל-א לרץ דטמור שנהגנכ כהווע
ומכחו הנטמאת כו ווס שטמות כעל:

וְיַד־בָּנָךְ תִּשְׁאַל כֹּאֲמָר־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְיַד־בָּנָךְ

וַיַּדְזֹעַ מֵהֶם וַיָּעֲשֵׂה סִלְמָר לְמִתְחָרֶת כְּדָם פְּנֵימָת מִזְבֵּחַ רַבִּים כְּהֵן מְנֻعֵל נְדִיקִים וּכְיוֹסִים פְּנֵימָת רַבִּים כְּלֵי אֲגִיר
פְּנֵימָר כְּהֵן יוֹסֵף זָמָה, לְפִי שְׁמָרָעָה נְגַדֵּל אֲכָלִים כָּל הַרְמָיו
לְפִי גָּדוֹל נְצָמָתוֹ נְשֻׁוּנוֹת הַדּוֹר, צָלֵם נְכָנָם לְחָרֶךָ, וְלֹהֵי יוֹסֵף
פְּנֵימָרוֹס כְּהֵן נְגָנָלָה, מְסָלָה כְּשָׁבָן אֲכָלִים כָּל שְׁלֹמוֹת
נְמָנוֹסָה. חָה סִנְמָלָר עַלְיוֹן דִּיקְרוֹן [גְּנִיפְיוֹן כָּרְבָּלָן] נְמָה
מְדָס נְמָלָר נְגָנוֹן. וְלֹהֵרְלָה כְּיָלֵן דְּכִיּוֹן דְּזַקְנָה כָּמָלָה
סְטוּמָיָהן סָל נְלִיקִים מְיוֹס לְיָוָס [לְיָחֵד יָהָר עַלְלָה], וְפִינְיוֹן
סְדִידָמִים קְנוּסִים מְיוֹס לְיָוָס נְגַדֵּל לְמִלְלָהִים הַסְּלָמוֹת, וְנְמָה
רְבִיטָה סִנְמָהָלָק מִלְדָר גְּבָרָה מְוֹא אֲכָלִים מְקוֹן נְמָנוֹס,
וּמְוֹהָה יְדָשָׁה זָהָוָה יוֹס מְחַתָּה וּדְמָהָה עַל סְנוּנָה דְּנוֹת נְזָהָר
סְנָבָל, וְמוֹרָקָנוֹו. וְזָהָר הַרְמָה כְּמָוֹת דְּלָמָּה נְלָגֵי נְסָס
סְמָלָר, וְמוֹרָקָנוֹו. וְזָהָר הַרְמָה כְּמָוֹת דְּלָמָּה נְלָגֵי נְסָס
וּמְמָהָה כְּמוֹ גְּרָבָןְיָה יוֹס בְּלָגָלָל וּזְוָהָב.

עקב בא היה שונה, שהוציא תורת משה מצורחה הכללית, ונילה בה בכח
ונינותו וعملו פנים חדשות בפרטיו פרוטות, לפי המוצבים והמתהדרים
בדורו, ובמקומו הארוכנו.

ומובן מעתה שישנו הבדל קיים בין שורש תורה שבכתב לשורש תורה שבבעל פה, ומשמעותו רבניו עיה הייתה בחינותו משורש תורה שבכתב, שכן אפילו תורתו שבבעל פה הייתה רק בכללות לבאר המסורת והיפויו של התורה שבכתב, כמו שאמרו חז"ל במדרש תנחותא כי תשא טיז): וכי כל התורה למד משה, והלא כתיב (איוב ייט ט) ארוכה מרץ מודה, אלא כללים כלים למורה הקב"ה למשה, שנאמר בכלהו ולשונו [כללות], עכ"ל. ואילו רבינו עקיבא הייתה בחינותו משורש תורה שבבעל פה, והתורות היהודשנית ובפרטיו פרטוט, שדרשת לתל' תלם של הלכות על כל קוץ וקוץ, והוורתו היא תורה של גייעה וعمل וחידוש, המביאה שמחה לתירה לאדם, ועיין במקומו שם שהארכתי בכל זה בס"ד.

שוב ראיינו שכן כתב חילוק זה להריה המהרי'ל זיל בספריו תפארת ישראל (פרק ס"ג) וויל' והוא מה שאמרו שהקב"ה קשור בתורים לאותיות התורה, ואמר [משה] מ"י מעכבר על י"ך, כלומר, אלו ההשנות שקדיקים שמורה עליהם התנין לדקות השגנתן [שהם] רחוקים מן האדם שהוא בעולם הזה המורגן שאין בו דקות השכל, ומפני שם פרטיהם היוציאים מן התורה, ומשה רבניו ע"ה השגנתו הייתה בכללות התורה, כי טסה היה אדם כליל ולא פרט, כי שקול היה כמו כל ישראל, וכן הייתה השגנתו בכללי לא בפרטיו, כי נבדלים התנין שמורין על דברים פרטיים מן התורה הכללית, עכ"ל עיש"ב.

זהנה על פי הדברים שהקדמת מובנים מעתה באר היטב דברי דבר
צדוק הכהן זיל היל, שhilק בין שני שורשים היל דתורה
שכתב תורה שבعل פה, לענין קביעה שמה ביום פטירתה הרבה. וזה
כى אנן בני הדורות האחרונים, מאחר שקבלנו בשמחה וברצון את התורה
שבעל פה בזמן פרדי ואSTER, בידוענו שהיה חיינו ואורך ימינו, ורק על
ידה אנו ניעולמים מנזרות הגליות, ועל ידה נזכה לנואלה העתידה, לנו
ונחפהר הוא, כי תחת אשר לפנים לא קיבלו התורה שבעל פה ברצון
אלא באונס, הנה עתה אדרבא אנו שמחים במלוכה בגיןעה ועמל ואפיון
עד כדי "ימותה", וכך שאמרו חז"ל (ברכות ס"ג ע"ב) על הפטוק (כמדבד
יש ייז): זאת התורה אדם כי ימות בהאל, אין התורה מתקיים אלא במי
שemptiy עצמו עליה. והטעם לשמחתינו בה לטרות שליטותה קשה כל
כך, והוא בידוענו שرك בזוכותה אנו זוכים לחיים אמתיות רוחניות, וניעולמים
מהגלוויות, ונגאלים לבסוף. וכן חכמי ישראל מוסרי והتورה שבעל פה
אלינו, ובראשם רבי עקיבא ותלמידיו, ובפרט רשב"י, הדמה רבותינו
העיקריים שתורתן היא המתיחסת אלינו בפרותה, ועל ידם קיומו נבלת,
ושישועתנו לבסוף, וכן אנו שמחים בתורתם. ומטעם זה יש לנו שמחה
גדולה ביום פטירתם, כיון שבו יש סנולה מיוחדות שתשתרש תורהם
בליבורנו, וככל מהדרש על הפטוק "בעל אסופות"), כי הרי בזוכותם
יבזכות תורהם אנו חיים וכיימים. מה שאין כן ביחס לתורת משה וסדר
גדולי התנין שתורתם הייתה כללית, ואני מתייחסת אלינו בדורנו כל
כך, שדראי אנו מתנסים בכל מיין מעטים אשר רק על ידי תורהם של רבי
עקיבא ותלמידיו תפוץאננו בהם ההוראה והנורשת אלינו להתחזק בוגדים
ולהנגן מכם.

לומעתה מובן גם כו העיר הגדול על איבוד והפסד חלקו תורה של
רבי עקיבא בסיתות הcid אלף תלמידים, ושוב השמהה שנעשה
בקיום העולם בסמכת החמשה תלמידים שנתקיימו בעולםם, סימן צעד

יקל ללחמים מינו וס ר"ט וחכליו, וכיינו כאל ודרכו
גַּם' (מגילה טח): יקל חלו חסילין שנחלקו בסבב לחטפה
כמו כפר. ולו יכלו לאקוטו יוס כלולו בזום פטיריה ר"ט
מגלי סנסרג. ומ"ז להמרו (מימומת טט) קר מלה נמחטנס
לפניהם דיסיט טט, מארך מחצנה וכ"ז נerral מתקין
בן יוספ טט, כמו מכך בן יוספ דלי' גנום' (סוכנה
גנום). קיאגן, ומיכס"ט סי' גולדן לאיות בן לטונם
ישרhalt, וכן סי' גולדן גראט, ולכן קבמו כלולו
בזום פטיריה לטב' טט' כו תרומות מהדרימות מדורמי
של ר"ט, ומיכס'ט עלד רטב' גע' בזום וס כמו
סיגוכיחו גנום' (קייזן לה). וחין טב' כלודל עלד
חeka ט' טאלט'יך יונכ' וממלול שנותן טל לדוקים
מיוש ניוס וו' ולכן בזום זס ירדס נסט וא טכ' טיריך
חוונטטס' ולכן או' צירופלמי (פ"ה וסגדראין) דה' גל
ר"ט גולדן' דיר טהיינ' וצורה'ן מאירין כהך, טלה'
בי' טום הוז מליכ' כהו רק הקנais ור"ט טכ' טיריך
טהונטטס', ונכל טנא בעננה' יוס וס יכול כל חס' לו כו
ט' גטו נטה'ן קנטה'ה גוד' טריד' בזום וס בטאנטט'פ
ולכן גנטו'ן למיטן:

25. 1. 1972 - 4. 1. 1972

והנה הדבר פרי צדיק זל הנגיה בוה יסוד נזרול ונפללא, אלא שכדרכו בקדוש קידר מאד בס מקומות שוהיה לו להאריך, ולא ביאר דבריו, ובכל זאת היסוד שדHIGH אבן ראוי לבנות עליון בין פלאו.

ונלע"ד לבאר כוונתו בסיד', על פי מהלך שבאיות' בדורתי אחרני
בספר ורשותי שכתי". והוא בהקדים דברי מודש תנוזמא
בפרשת נח (פרק נ'), שזקעה שם הפטירה היהודיה ישנה בענין מתן
תורה, שמהד גיסא עם ישראל קיבל התורה בשמה ובלי שם תנאים
וחסכנות באומרים "נעשה ונשמע", ומайдן הוציא הקב"ה לאיים עלייהם
ולכופס לקבל התורה בעל כרחםῆמה שפה עליהם הדר נגנית שפת
דו פיח ע"א). וישב שם במדרשת, שאמרו ישראל נעשה ונשמע ביחס אל
התורה שכתב, שנוח וקל לומורה ולדעתה. אבל לנבי תורה שבعل פה,
שליטותה קשה מאד עד שעריך האדם להיות עבורה חי עשר, ואפילו
להפיה עצמו עלייה, לא רצוי לקבללה, ורק באונס נטור קבללה בעל כרחם,
וכמו שאמרו שם: מכאן מודעא רבבה לאורייתא. וכך נמסך הדבר עד ומן
מדרכי ואסתור בגולות בבבל, לאחר היסועה וברדוליה שיצלו מגוריota המן
ודשע, אז קיבל כל ישראל גם את התורה שבעל פה ברצון, וכמו
שפירשו חזיל שם על הפסוק (אסתר ט' כ"ז): קימנו וקיבלו עלייהם וכו'.
וונגלי אני לפרש בזה, דرك כאשר ירדן ישראל בגולות וסבלו נזירות
ונזירות גלות, אז הבינו שאין להם קיום והעמدة בתנאי הגלות אלא
בזכות הייעוה והعمل בתורה שבעל פה, תלין קבלוה או ברצון. והדברים
שובלים ארכיות, ואין מקומת בכאן.

עוד ביארנו בה במקומו, בביורו למאמר משה קבל תורה מסני', שדבורה שבעל פה שלמד משה לישראל היהת בכללותו, ואילו תורתו של רבי עקיבא היהת בפרט פרטתו, וכמו שאמרו חז"ל (במנחות זז כ"ט דם שודרט רבי עקיבא תלי תלים של הלוות על כל קוץ וגע שבתורה) ואמרו שם סכתותקביה הרואה למסה את רבי עקיבא, והשמעיו את דבריו תורות, חלה רעהו של משה על שלא הבן ובריו. ודברים מפרק איןין. אולם יש ליישבעם על פי הzillaק והגיל, סטגנו ליטנוו של רבי

החכמה ותורה שבעל פה הוא כחילוק שבין נבוות משה רבינו ע"ה לשאר נביים, שנחשב גם לנבי דעתם כראוי דרך הבדלה כמה מרואהו. ועל כן יש מחלוקת בתורה שבעל פה, שזה מצד חכמתו משיג בענין אחר. והכל דברי אלקים חיים כי אין דעתן של בני אדם דומה זה לה, וכן ברא הש"י חילוק בהשגת חכמה של התהותנים. מה שאין בן כבשיש הלכה למשה מסיני, שהוא הסחכל באספקלריא המaira בחכמה העלינה, שבזה אין טעות ושינוי וחילוף ומחלוקת כלל. וכן בהשגת כל הנביאים ובועל רוח הקודש שהיברו הכתובים. אף שנגד משה רבינו ע"ה גם ראייתם נחשב באספקלריא שאין מaira, מכל מקום נגדר השגת חכמי תורה שבעל פה בחכמתם חשיבה כמאירה, ולא שייך בהם מחלוקת כלל, ועליהם אין להוסיף ומהם אין לגרוע ולא לשנות כלל. ועל כן בmittahם קבעו תענית, כי בימות גגונה חכמתם. ומה שאין בן חכמי תורה שבעל פה - אדרבא, בmittahם קבעו חכמתם כדרבוניה בלבבות בני ישראל, ויכולו להוסיף עוד.

[ו] ועל כן מה שנקבעו תעניות צדיקים על חכמי תורה שבעל פה היה רק אותן שנרגנו, כרבנן שמעון בן גמליאל וחביריו. ורבי עקיבא שהוא יסוד תורה שבעל פה - אלמלא שנרג נ היה יומ פטירתו יומא דהלווא רבא, שאז היה שורש הקביעות תורה שבעל פה בלבבות בני ישראל. ולפי שהיה בן גרים, שגרם לווה קללה הגור אשר בקרובן יעלה עלייך מעלה, הוכחה גופו שהוא חלק אבותיו ליהרג. וכן עלה במחשבה לפניו יתרון, שישיה השורש תורה שבעל פה מתגלה בעולם בגוף כזה שצורך לשילמות הזוכחותו ליהרג על קידוש השם. ומסתמא הכל במשפט כמו שחייב, כי הגוף של בן גרים שהגיע למעלה עליונה כמו והוא אמר עליו משה רבינו ע"ה יש לך אדם כזה ואתה נוחן תורה על ידי, לא היה אפשר שיזדק להיות גם הוא קדוש בקדושה עליונה כל כך להיות מוכן למעלה ומדרגה זו, אלא על ידי שנרג על קדוש השם.

האגאכ ראנכ יב:ב

בעל אספנות. אימתי הם גטווים דברי תורה באדם הזה, בזאת שבעליהם נאספים מהן. כל זמן שרבו קים הוא הנה מפליג לזרם כל זמן שנאזרך הרי רבי לפני ואני שואלו, מת רבו הרי גע ביום ובלילה לקיט מלמודו, יעד הוא שאין לו למי לשאל. קני אימתי הן גטווין באדם הזה. בזמנם שבעליהם נאספים מהן.

אל ויום שמחה והקבעו לדורות לכל ישראל, שהרי תורהן היא חיים לנו מפט, והוא מבואר. תמצינו למים מה, טעל ידי משה הייתה קבלת התורה של שורש תורה שבכתבה, ועל ידי מרדכי ואסתר נעשתה הקבלה העיקרית של שורש תורה שבעל פה, ושוב על ידי רבי עקיבא נעשתה הרמת קון שורש התורה שבעל פה שהנית לאחר שנתמotaה על ידי הגירות, והיה העולם שם ובוכננת קיום מיתת החכמים מוסרי התורה שבעל פה לדורות. הרי שקיים התורה שנעשה בימי רבי עקיבא היה בו ודוגמא בכך קבלת תורה מפט. ונקבע להורות יום פטירת הרשב"י ז"ע, והוא לא יג לעומר, ביום שמחה לקבלת וחיזוק התורה שבעל פה בישראל, וכמו שכתב בטעמו של דבר הרב פרץ עזריק הנ"ל. ובפרט מהתעם שכתב רבינו האר"י זיל, שבאים ל"ג פסקו וב"ד אלף תלמידים של רבי עקיבא מלמות, ובו ימים ספור את חמאת תלמידיו הנודדים שקיימו את התורה שבעל פה בעולם, לדעת ולשיטות ربם. וכן מפני עצם תוקף מעלת קדושת היום העצמו שהוא יום של חסד וرحمים מפתח גילוי השם אגדת"ם בו. וכןלו הני טעמי איתנהו, וכולו בחורי חדלה. ועינן טור או"ח הלכות ראש חדש (סימן תכ"ה), דלעולם ביום שיהיה פורים, יהיה ל"ג לעומר, וסימן פל"ג חי, פירוש, פורים ל"ג חי באיד, ע"ב. והקשר מבואר היטב לאור כל האמור בס"ד.

פרק מס' עזקון סוף כ-ה

[ה] וזהו עניין יומה דהלווא שבפטירת הצדיקים, כידיע מפטירת רבי שמעון בר יוחאי. ומצעינו איפכא בשבעה באדר פטירת משה רבינו ע"ה מעתנין. וכן כל תענית צדיקים שנזכרו במגילת תענית ובלשchan ערוץ הם יום מיתת צדיקים. אבל כולם מדורות הנביאים, כי הנביא שמת לא נשאר מנבאותו בעולם הזה. וכן במשה רבינו ע"ה שהוא שורש התורה שבכתבת ישראל. כי מה שהוא בלב חכמתו של חכמי ישראל שהוא חכם עדיף מנביא, זה ההוראה שבעל פה, אבל תורה שבכתבת שהיא חכמת הקב"ה ותובלה מחכמה העליונה שבאה משה והורידה לארץ - ממשת משה רבינו ע"ה גגונו מעינות חכמתו. ועל זה שמה משה רבינו ע"ה כשם ששאלו לרבי עקיבא זו מנא לך ואמר להם הلقה למשה מסיני.¹⁰⁴ כי כל יקר שראתה עינו של רבי עקיבא מה שלא ראה משה רבינו ע"ה, הוא חכמת תורה שבעל פה שרבי עקיבא היה שורש לה כמשה רבינו ע"ה לתורה שבכתבת כדיוע. וחכם עדיף מנביא הרבה חכמת התורה שבעל פה יכולם להשיג כל יקר, אבל הכל בהסתכלות דרך אספקלריא שאין מaira שאינה אלא מהשגת לבו, וכך הسؤال לשאול זו מנרך ושם אתה טועה. וכןו שאמרו זיל ביחסקל גס בהשנת הנבואה. שגום הם נגד משה רבינו ע"ה - הם כן, ומדרגת כלל השנת הנבואה גם בנבואה יותר קון נגד השנת